

Dorota Puźniak, Anna Wolczyk

Oprawa muzyczna: Małgorzata Giska

Trwa człowiek, który nadchodzi,

w tych, co odeszli

Scenariusz akademii poświęconej rocznicy śmierci papieża Jana Pawła II

Recytator

Wisława Szymborska Pożegnanie widoku

Nie mam żalu do wiosny,

Że znowu nastąpiła.

Nie obwiniam jej za to,

Że spełnia jak co roku

Swoje obowiązki.

Rozumiem, że mój smutek

Nie wstrzyma zieleni.

Żdźbło, jeśli się zawaha,

To tylko na wietrze.

Nie sprawia mi to bólu,

Kępy olch nad wodami
Znowu mają czym szumieć.
Przyjmuję do wiadomości,
Że - tak jakbyś żył jeszcze -
Brzeg pewnego jeziora
Pozostał piękny jak był.

Narrator

Od drugiego kwietnia 2005 r. przy szczególnych okazjach mówimy: kolejny raz bez Niego ... Był kolejny „Anioł Pański” bez Niego, kolejna audyencja generalna bez Niego, kolejny Dzień Papieski bez Niego. Dzisiaj obchodzimy rocznicę śmierci papieża Polaka, naszego duchowego ojca, Jana Pawła II.

Recytator

Karol Wojtyła Rozpoczyna się rozmowa z Bogiem, fragment

Ciało ludzkie w historii umiera częściej niż drzewo, umiera wcześniej.

Trwa człowiek poza progiem śmierci katakumbach i kryptach.

Trwa człowiek, który odszedł, w tych, co po nim przychodzą.

Trwa człowiek, który nadchodzi, w tych, co odeszli.

Trwa człowiek poza wszelkim odejściem i przyjściem

w sobie

i w Tobie.

Recytator

Anna Kamińska ***

Panie dzień się nachyla

Panie pozostań z nami

On podniósł chleb i łamał

najświętszymi rękami

Nie w chmurach nie w obłoku

lecz tu gdzie ziemska glina

jasność wytrysła w mroku

z daru chleba i wina

Stań się stało się światło

Pójdźcie w światło wezwani

Panie niech nas wypełni

Obecność twa bez granic

Przybądź słowo najcichsze

daj się dotknąć wargami

przez zgiełk czasów je słyszę

Oto ja jestem z wami

Narrator

Szesnasty października 1978 roku. Data, którą zna dobrze każdy z nas, nawet ten, kto w tamtym czasie jeszcze się nie narodził. Mówi się nawet o pokoleniu ludzi, którzy pojawili się na świecie później, a w pełni definiują się przez to, co tamten dzień zapoczątkował.

Wówczas to spodobało się Panu powołać Karola Wojtyłę – kardynała z Krakowa na tron Piotrowy w Watykanie.

Pieśń „Habemus Papam”- Piotr Rubik

Recytator

Zbigniew Chańko Pacierz polski

Na placu świętego Piotra,

pustym o tej porze,

gdy już zgasły kolumny

(kruche świece z wosku)

przyklęknął nowy papież

i szepnął:

mój Boże...

po polsku.

I serce dzwonów zbudził

i wzruszył kamienie,

gdy szeptał w obcej mowie

dziełom mistrzów włoskich,
codzienny, zwykły pacierz
zwykłych, prostych ludzi,
z podbeskidzkiej wioski.

Z warg im zdejmował słowa
wieczne od stuleci.

Proste: Bogurodzica.

Zwykłe: Boże wielki.

I szeptał:

My do Ciebie

wierne, ufne dzieci ...

I Tobie w naszej ziemi

śpiewa żywioł wszelki.

I nagle podjęły

te polskie pacierze

kamienie z Koloseum,

pinie z Via Apia

i zabrzmiało po polsku

radosne „Te Deum”,

a w Beskidzie Frasnoliwy

radośnie zapłakał.

I przyjęły ten pacierz

winnice w śpiewanie,

rozmodliły rzeki,

drgnęła skała głucha...

Karol Wojtyła Pieśń o Bogu ukrytym (recytacja lub piosenka)

Jest we mnie kraina przezroczyta

w blasku Jeziora Genezaret –

i łódź... i rybacza przystań,

oparta o ciche fale...

I tłumy, tłumy serc,

zagarnięte przez Jedno Serce,

przez Jedno Serce najprostsze,

przez najłagodniejsze -

Narrator

Ojciec Święty był wielką osobowością. Kto wie czy nie jedną z największych w historii? Kształtował nasze charaktery, wpływał na losy świata, a jednocześnie wydawał się taki bliski, przyjacielski ... Tak bezpośredni! Żartował z nami i płakał. Nie wstydził się swojej ludzkiej słabości. Na tym polegała jego siła.

Recytator

NN, Odwiedziny (frag.)

Stanął przed nami jak światłość

Z uśmiechem miłości Bożej

Rozkrzyżował swe ręce i...

Przytulił wszystkie nasze serca

A wciąż płynęła jasność..

I mówił o rzeczach wiecznych,

O ludzkim życiu i Bogu,

O łasce i naszych zmaganiach

I o tych górach, co sięgały wyżej

I zjednoczył wszystkich w miłości Bożej

Pieśń religijna: „Szukałem Was” Siewcy Lednicy

Narrator

Świat zapamięta Jana Pawła II jako nieustrzonego pielgrzyma. Do podejmowania trudów kolejnych podróży skłaniało Ojca Świętego pragnienie spotkania z człowiekiem, który zawsze znajdował się w centrum jego uwagi oraz pragnienie niesienia pokoju.

Recytator

Zwiastun pokoju

Ojcze Święty,

Orędowniku pokoju na ziemi,
Pasterzu białych, czarnych i żółtych
tych co na wschodzie i na zachodzie,
Bierzesz w ramiona miłości wszystkich.
Tam gdzie staniesz na ziemi
Wiara, nadzieja i miłość.

A Ty stoisz pośrodku i zwiastujesz pokój.
U boku Czarnej Madonny orzesz świat
I siejesz ziarno Bożej miłości,
Łączysz rozdarte serca,
Otwierasz nieczułe sumienia,
Jednoczysz zabłąkane owce
A wszystko to po to,
By człowiek dla człowieka był bratem.

Pieśń „Wieża modlitwy” - Piotr Rubik

Narrator

Papież pielgrzymował po całym świecie niczym słońce przemierzające nieboskłon.
Najchętniej jednak powracał do rodzinnej Polski, do miejsc i wartości, które
kształtowały jego osobowość, dostarczały głębokich wzruszeń.

12 czerwca 1999 r. podczas pielgrzymki do Zamościa w homilii mówił:

Wiem, że w dobie przemian społecznych i gospodarczych nie brak problemów, które
często boleśnie nękają polską wieś. Trzeba, aby w procesie reform sprawy rolników
były dostrzegane i rozwiązywane w duchu społecznej sprawiedliwości.

Mówię o tym na Zamojszczyźnie, gdzie od wieków podnoszona była sprawa chłopska.
Dość wspomnieć utwory Szymona Szymonowica, współtwórcy Akademii Zamojskiej,
czy działalność Towarzystwa Rolniczego założonego przed dwustu laty w
Hrubieszowie. Również ksiądz kardynał Stefan Wyszyński, jako tutejszy biskup, a
potem Prymas Polski często przypominał o znaczeniu rolnictwa dla bytu narodowego i
państwowego, o potrzebie solidarności wszystkich grup społecznych z mieszkańcami
wsi. Nie mogę dziś nie włączyć się w tę tradycję. Czynię to, powtarzając za prorokiem
słowa pełne nadziei: «Jak ziemia wydaje swe plony, jak ogród rozplenia swe zasiewy,
tak Pan Bóg sprawi, że się rozpleni sprawiedliwość» (Iz 61, 11).

Recytator

Stefan Witwicki Do sosny polskiej

Gdzie winnice, gdzie wonne pomarańcze rosna,

Ty, domowy mój prostaku, zakopiańska sosno,

Od matki i sióstr oderwana rodu

Stoisz, sieroto, pośród cudzego ogrodu.

Jakże miłym jesteś gościem memu oku,

Bowiem oboje doświadczamy jednego wyroku,

I mnie także pielgrzymka wyniosła daleka,

I mnie w cudzej ziemi czas życia ucieka.

Czemuś, choć Cię starania cudze otoczyły,

Nie rozwinęła wzrostu, utraciła siły?

Masz tu wcześniej i słońce, i rosy wiośniane,

A przecież Twe gałązki wędną pochylone.

Wędziesz, usychasz smutna, wśród kwitnącej płaszczyny

I nie ma dla Ciebie życia, bo nie ma Ojczyzny,

Drzewo wierne!

Nie zniesiesz wygnania, tęsknoty

Jeszcze trochę jesiennej i zimowej słoty,

A padniesz martwa!

Obca ziemia Cię pogrzebie!

Drzewo moje,

Czy będę szczęśliwszy od Ciebie?

Narrator

Od początku swego pontyfikatu Ojciec Święty pisał testament i myślał o tej chwili, w której Pan powoła go do wieczności.

„Nie wiem kiedy ona nastąpi, ale tak jak wszystko, również i tę chwilę oddaję w ręce Matki mojego Mistrza: totus Tuus. W tych samych rękach matczynych zostawiam wszystko i Wszystkich, z którymi związało mnie moje życie i moje powołanie. W tych rękach zostawiam nade wszystko Kościół, a także mój naród i całą ludzkość.”

Recytator

Karol Wojtyła Stanisław, fragment

Pragnę opisać Kościół -

Mój Kościół, który rodzi się wraz ze mną,

Lecz ze mną nie umiera -ja też nie umieram z nim,

Który mnie stale przerasta -

Kościół: dno bytu mojego i szczyt.

Kościół - korzeń, który zapuszczam w przeszłość i przyszłość razem,

Sakrament mojego istnienia w Bogu, który jest Ojcem.

Pragnę opisać Kościół -

Mój Kościół, który związał się z moją ziemią

(powiedziano mu „cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie”)

Więc związał się z moją ziemią mój Kościół.

Ziemia leży w dorzeczu Wisły,

Dopływy wzbierają wiosną, gdy śniegi topnieją w Karpatach.

Kościół związał się z moją ziemią,

Aby wszystko, co na niej zwiąże, było związane w niebie.

Narrator

Drugi kwietnia 2005 r. zakończył apostolską posługę Papieża Polaka. Przez prawie 27 lat swego pontyfikatu uczył, jak iść i nie błądzić po drogach życia. Pokazał nam, jak przejść ostatnią drogę – do Domu Ojca, gdzie mieszkań jest wiele. Obyśmy tam byli jego sąsiadami.

Recytator

Ks. Tomasz Opaliński * * *

Tego dnia

na placu świętego Piotra

rzymski wiatr

niecierpliwie przerzucał kartki Ewangelii

na Twojej trumnie

jakby chciał znaleźć słowa pocieszenia
dla milionów pielgrzymów
którzy przyszli Cię pożegnać

Na każdej karcie
znajdował nadzieję zmartwychwstania
w końcu zamknął Ewangeliarz
jak dobry Bóg w Święto Miłosierdzia
zamknął księgę Twojego żywota
a kolejny podmuch
nadzieję razem z modlitwami
oklaskami
i słowami „santo subito”
jak z dymem kadzideł
podniósł do nieba
skąd błogosławisz
„Urbi et Orbi”
Już przez otwarte okno
Domu Ojca

Pieśń „Zostań z nami” - Dorota Osińska

Recytator

[Nie trzeba płakać po umarłym...]

Nie trzeba płakać po umarłym
skończyć się musi to co zaczęło
On nam przecież tak wiele zostawił:
proste słowa, myśl wielką i dzieło.

Nie wybiera się swojej ojczyzny
ona z góry przez Boga jest dana
czasem słodka jak plaster miodu
ale czasem bolesna jak rana.

Byłeś swojej ojczyzny chlubą
dzięki Tobie „Polak” brzmi dumnie
no i nie da się Ciebie zamknąć
w żadnej choćby najwspanialszej trumnie.

Wszędzie widzieć będziemy Twe ślady
przypominać naukę Twoją
która była nauką Chrystusa
czystym źródłem Bożego pokoju.

Duch Twój teraz wolny i lekki
szczęściem wiecznym obdarzony w niebie
wcale ziemskich trosk się nie wyzbył
bo Twój naród potrzebuje wciąż Ciebie.

Słać do nieba będziemy swe modły
prośby, skargi, potrzeby i troski
abyś Ty się wstawił za nami
abyś zaniósł je przed tron Boski
Twórczość poetki ludowej

Bibliografia:

Chałko Zbigniew, Pacierz Polski [w:] Głos Nauczyciela, 1993 nr 2, s. 44.

Kamieńska Anna, *** [Panie dzień się nachyla] [w:] Anna Kamieńska, Jasność w środku nocy, PIW, Warszawa 2001, s. 383.

Opaliński Tomasz, *** [Tego dnia na placu świętego Piotra], Niedziela Ogólnopolska, 17/2005.

Szyborska Wisława, Pożegnanie widoku, fragment [w:] Wisława Szyborska, Wersja wydarzeń, wybór, przekład, posłowie i komentarz Andrij Saweneć, Wydawnictwo UMCS, Lublin 2005, s. 236.

Witwicki Stefan, Do sosny polskiej [w:] Księga wierszy polskich XIX w., t. 1, zebrał Julian Tuwim, opracował i wstępem opatrzył Juliusz W. Gomulicki, PIW, Warszawa 1956, s.195.

Wojtyła Karol, Pieśń o Bogu ukrytym, fragmenty: Pieśń o słońcu niewyczerpanym [w:] Wojtyła Karol, Poezje, dramaty, szkice, Jan Paweł II, Tryptyk rzymski, Wydawnictwo Znak, Kraków 2004, s. 91.

Wojtyła Karol, Stanisław, fragmenty: Rozpoczyna się rozmowa z Bogiem [w:] Wojtyła Karol, Poezje, dramaty, szkice, Jan Paweł II, Tryptyk rzymski, Wydawnictwo Znak, Kraków 2004, s. 172.

Wojtyła Karol, Wigilia Wielkanocna 1966, fragmenty: Rozpoczyna się rozmowa z Bogiem [w:] Wojtyła Karol, Poezje, dramaty, szkice, Jan Paweł II, Tryptyk rzymski, Wydawnictwo Znak, Kraków 2004, s. 143-144.

Zwiastun pokoju [w:] Wychowawca, Miesięcznik nauczycieli i wychowawców katolickich, nr 6 (78), Kraków VI 1999.

Twórczość poetki ludowej [Nie trzeba płakać po umarłym], wiersz niepublikowany.

NN, Odwiedziny, wiersz ze scenariusza montażu słowno – muzycznego opublikowanego w Internecie.

<http://www.skkm.zam-lub.pl/9757/> (fragment homilii Jana Pawła II)

Pieśni:

Pieśń „Habemus Papam” - Piotr Rubik

Pieśń „Wieża modlitwy” - Piotr Rubik

Pieśń religijna: „Szukałem Was” - Siewcy Lednicy

Pieśń „Zostań z nami” - Dorota Osińska